

ПРОТОКОЛ

№ 142

гр. Бургас, 21.08.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Светла М. Цолова
Даниел Н. Марков

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
и прокурора Й. М. Г.

Сложи за разглеждане докладваното от Светла М. Цолова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232000600135 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:30 часа се явиха:

Жалбоподателят подсъдим К. К. Ф., редовно призован, се явява лично и с упълномощените си защитници **адв. С. К. от АК – Бургас, адв. В. В. от АК – Бургас и адв. Е. Х. от АК – Бургас, както и преупълномощеният от адв. Д. М. – адв. Т. Р. от АК – София.**

Не се явява **адв. Е. Б. от АК – Благоевград**, редовно призован.

Жалбоподателят частен обвинител С. Г. Б., редовно призован, се явява лично и с упълномощения си повереник **адв. Ж. Н. от АК – Бургас.**

Жалбоподателят частен обвинител М. К. Т., редовно призована, се явява лично и с упълномощения си повереник **адв. З. Ж. от АК – Бургас.**

Жалбоподателят частен обвинител Н. Т. Т., редовно призован, не се явява. За него се явява упълномощеният повереник **адв. З. Ж. от АК – Бургас.**

Не се явява **адв. Б. Я.** – упълномощен повереник на жалбоподателите частни обвинители М. Т. и Н. Т., редовно призован.

Жалбоподателят частен обвинител Г. С. Т. , редовно призована, се явява лично и с упълномощения си повереник **адв. К. К.** от АК – Бургас.

Апелативна прокуратура – Бургас се представлява от **прокурор Г.**

По хода на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. К.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Ж.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Н.: Да се даде ход на делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ С. Б.: Да се даде ход на делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ М. Т.: Да се даде ход на делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ Г. Т.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Р.: Да се даде ход на делото.

АДВ. К.: Да се даде ход на делото.

АДВ. В.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Х.: Да се даде ход на делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ПОДСЪДИМ К. К. Ф.: Да се даде ход на делото.

Страните поотделно **ЗАЯВИХА**, че нямат искания за отводи на състава на съда, на прокурора и на секретаря.

Съдът, с оглед становищата на страните и приложените материали, намира, че няма процесуална пречка за разглеждане на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ДАВА ХОД на съдебно следствие.

ПРОКУРОРЪТ: Няма да соча други доказателства, нямам доказателствени искания. Да се приключи съдебното следствие.

АДВ. К.: Поддържам всички правни и фактически възражения, изложени във въззивната жалба. Няма да сочим доказателства. Да се приключи съдебното следствие.

АДВ. Ж.: Няма да сочим доказателства. Да се приключи съдебното следствие.

АДВ. Н.: Няма да сочим доказателства. Моля да се приключи съдебното следствие.

АДВ. Р.: Почитаеми апелативни съдии, поддържам въззивната жалба, с която сме сезирали почитаемия съдебен състав. Респективно намирам въззивните жалби на колегите повереници за неоснователни. Аз ще Ви помоля само да приемете като писмено доказателство амбулаторен лист за здравословното състояние на нашия доверител.

АДВ. К.: Това е писменото доказателство, което представяме.

АДВ. В.: Да се приобщи към доказателствения материал и представеното в днешното съдебно заседание писмено доказателство, с оглед здравословното състояние на нашия подзащитен.

АДВ. Х.: Намирам писменото доказателствено средство за относимо, моля да го приемете. Нямаме искания за събиране на други доказателства. Да се приключи съдебното следствие.

ПРОКУРОРЪТ: Не възразявам да бъде прието представеното писмено доказателство.

АДВ. К.: Да се приеме представеното писмено доказателство.

АДВ. Ж.: Да се приеме представеното писмено доказателство.

АДВ. Н.: Не възразявам да се приеме представеното писмено доказателство.

Съдът с оглед становищата на страните

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА приложените към делото доказателства, както и представеното от защитника адв. Р. писмено доказателство, а именно Амбулаторен лист № 23229404С424 от 17.08.2023 г.

ПРИКЛЮЧВА събирането на доказателства и съдебното следствие.

ДАВА ХОД на съдебните прения.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, жалбата на подсъдимия К. Ф. и неговите защитници, макар и допустима, считам за неоснователна.

Отделно ще взема отношение по повод внесените жалби на частните обвинители и техните процесуални представители, които също считам за допустими.

На първо място, по повод жалбите на подсъдимото лице:

В рамките на процедурата, по която делото се е развило пред първата инстанция, се предпоставя задължение на настоящата въззивна инстанция да провери дали процесуалната дейност на БОС е осъществена при съблюдаване на нормативната уредба на диференцираното производство по смисъла на чл. 371, т. 2 НПК.

Считам, че тези изисквания стриктно са били спазени от първоинстанционния съд. Не са налице процесуални нарушения, поради което настоящият състав на практика не разполага с процесуална възможност да реши делото въз основа на фактическа обстановка, различна от тази очертаната в обвинителния акт и да приеме фактически положения несъвместими с признатите факти, което всъщност произтича и от задължителните указания на т. 8 на Тълкувателно решение № 1/2009 г. на ВКС.

Считам, че обратното би довело до невъзможност да бъдат постигнати целите на особеното производство и създава условия за правна

несигурност. Нещо повече, при доказаност на факта на управление на автобуса "Мерцедес" с превишена скорост от около 105 км/ч, управляван от подсъдимото лице, а в тази насока е заключението на вещото лице по изследваната тахошайба, кореспондиращото заключение на комплексната автотехническа експертиза, при мокра пътна настилка, продължаващ дъжд, в каквато насока е и справка от метеорологичната станция, при управление на автобуса в тъмната част на денонощието, в каквато насока е и обяснението на подсъдимото лице на досъдебното производство /л.33 и сл. от ДП/, моля съда да приеме, че избраната от подсъдимия скорост на движение, която е с около 25 км/ч повече от пределно разрешената, не е съобразена именно с тази обстановка на пътя. Подсъдимият е възприемал тези факти. Още повече, че същият е професионален шофьор, видно от обяснението му е с дългогодишна практика и стаж, а следователно и предполагаема опитност в своята професия. Следователно той е бил длъжен да предвиди възможната опасност и поради още едно обстоятелство, в дясната част на пътното платно имало спрял автобус на „Бургасбус“ с включени аварийни светлини. Също на аварийни светлини са били и автомобилите на пострадалите. Подсъдимият е бил длъжен да намали скоростта на движението до минимум, а според автотехническата експертиза до 29 км/ч, което на практика би осигурило безопасното преминаване през този участък. Това изискване произтича от общата разпоредба на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

Явно е, че подсъдимият не се е съобразил с тези изисквания за него и с пътната обстановка, поради което считам, че виновно е причинил автопроизшествието и последиците от това при форма на вината „непредпазливост“. Именно поради тези допуснати нарушения, считам за неоснователно оплакването за игнориране в мотивите на съда на направеното възражение, че деянието е било осъществено при условието на случайно такова по смисъла на чл. 15 от НК, при това заявено немотивирано, по мое мнение, едва пред Вас в качеството Ви на въззивна инстанция.

В тази насока е и трайната съдебна практика на ВС и ВКС. Ще се ограничи само с посочването на едно решение, независимо че е обилна практиката в тази насока на върховната инстанция, а именно Решение № 98/1996 г. по н.д.№ 100/1996 г. на ВС и др.

На второ място, по отношение на претендираната от защитата на частните обвинители отмяна на частичното оправдаване на подсъдимия във връзка с бланкетната разпоредба по чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП. Считам горното произнасяне на Окръжен съд - Бургас за правилно и законосъобразно. И това е така, тъй като е налице не липса на нарушение на цитирания текст на специалния закон, а липса на причинно-следствена връзка между това нарушение и настъпилото ПТП. Моля настоящата инстанция да сподели извода. Същият се подкрепя и от заключението на автотехническите експертизи, че нарушението, изразило се в управление на автобуса от подсъдимото лице с превишена скорост, не е елемент на състава на

престъплението. Според неоспорените заключения на вещите лица, дори и при скорост от 80 км/ч, която е пределно разрешената за този пътен участък, ПТП отново би настъпило. Доказаният факт обаче на превишената скорост има съществено значение, както правилно е отбелязал Окръжен съд – Бургас при индивидуализация на наказанието. В тази насока също така е налице и трайната практика на ВКС, а именно Решение № 14/2022 г. по н.д.№ 735/2021 г. на II н.о. на ВКС и още едно решение ще представя на Вашето внимание - Решение № 216/2019 г. по н.д.№ 668/2018 г. на II н.о. на ВКС.

На поредно място, считам, че по делото не е налице основанието по чл. 337, ал. 1, т. 1 от НПК за намаляване на наложените наказания и изведеното на тази плоскост нарушение на закона, изразено в неприлагане на чл. 55 от НК.

Моля да споделите оценката на БОС, като приемете, че оправдаването на подсъдимия за нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в конкретния случай не разкрива основания за допълнително смекчаване на индивидуализираното наказание, доколкото първоинстанционният съд считам, че правилно е прецизирал обвинението, привеждайки го в съответствие с фактическото описание.

Още нещо, не считам, че е налице основание за облекчаване отговорността на подсъдимия и по повод изтъкнатото от защитата позитивно поведение, реализирано чрез признаване на фактите и обстоятелствата по обвинителния акт и отглеждане на дете, доколкото роденото по време на разтрогнатия брак първо дете се отглежда от майката и бивша съпруга на подсъдимия. Тези обстоятелства считам, че не могат да получат исканата оценка, защото не разкриват различно от общото задължение на всички граждани поведение, ориентирано към спазване на правовия ред и законовите норми.

Считам, че не са налице и твърдените от защитата изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно същественото съпричиняване от страна на пострадалите, изразило се в тяхното поведение. Доказва се по делото от съпоставката на показанието на тахошайбата и проведения разговор с оператора на тел.112, че времето между настъпилото ПТП между пострадалите и момента на сблъсък с автобуса, управляван от подсъдимия, е с продължителност от около 4 минути. В този изключително кратък период от време, при усложнена пътна обстановка от дъжд, безусловно емоционална натовареност от предходното настъпило леко ПТП между автомобилите на пострадалите, очевидно е било, че същите не са могли физически да предприемат действия по надлежно обезопасяване на пътното платно. Ето защо считам, че тези обстоятелства не следва да бъдат преувеличавани като тежест при преценка за определяне вида и размера на наказанието за подсъдимото лице.

Предвид изложеното, считам, че по делото не са налице условията за приложението на чл. 55 от НК във втората ѝ алтернатива.

В същото време не се установяват и други обстоятелства, които да са относими към въпроса за индивидуализацията на наказанието. Направеното по реда на чл. 371, т. 2 от НПК признание от подсъдимото лице, считам, не разкрива основания за отчитането му и като смекчаващо такова, и в този смисъл моля да вземете предвид указанията по т. 7 от вече цитираното Тълкувателно решение № 1 от 2009 г., на ОСНК на ВКС.

Безусловно тук е мястото да се подчертае и високата степен на обществената опасност и на деянието и на подсъдимия, като в този смисъл следва да се разглежда и смъртта на две лица в работоспособна възраст, многобройни наказания за допуснати нарушения на ЗДвП, съществено обремененото съдебно минало на подсъдимото лице, управлението на автобуса при значително превишаване на скоростта, които в тяхната съвкупност тези отегчаващи отговорността обстоятелства, считам, че обуславят по-интензивно въздействие с оглед постигане на целите на генералната и частна превенция при ефективно изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“.

В този смисъл, моля да се вземе предвид и трайната съдебна практика на ВКС - Решение № 558 от 10.06.2005 г. по н.д. № 1075/2004 г. на ВКС, I н.о., Решение № 498 от 14.12.2009 г. по н.д. № 510/2009 г., на ВКС, II н.о. и др.

Моля уважаемия съд да потвърди мярката за неотклонение определена и актуална и към настоящия момент спрямо подсъдимото лице, като предвид гореизложеното, моля да потвърдите присъдата на Окръжен съд - Бургас, като обоснована и законосъобразна. Моля за Вашия акт в тази посока.

АДВ. К.: За съжаление технически проблеми препятстваха възможността да разпечатам и да представя на съда допълнителни изложения към въззивната си жалба, но за това пък ще се опитам с живо слово да се спра само на онези наши несъгласия, които видяхме след запознаване с мотивите, без да преповтарям казаното вече във въззивната жалба.

Уважаеми въззивни съдии, провеждането на наказателната политика на държавата не е преимуществено приоритет на адвокатурата, но в редките случаи, когато по волята на законодателя ни се отрежда мястото на частни обвинители, ние по необходимост обръщаме внимание дали са правилно приложени нормите определящи поставянето на точна наказателна репресия, на точна мяра и в случай на несъгласие да протестираме съответния съдебен акт.

В случая считам, че определеното на подсъдимия наказание е неоснователно занижено, с което отговарям и на направените в една широка палитра искания в жалбите на неговите защитници от намаляване на наказанието, което е наложено, до условно наказание, включително и до

оправдателна присъда. Какво имам предвид като твърдя, че определеното наказание не съответства на тежестта на деянието и на конкретната тежест на обществена опасност на личността на извършителя.

Съдът е акцентирал като че ли преди всичко върху количеството смекчаващи срещу количеството отегчаващи обстоятелства. Така на 26 страница той посочва като смекчаващи обстоятелства трудовата ангажираност към инкриминираната дата, отговорността на извършителя като родител на непълнолетни деца, влошеното му вследствие допуснатото ПТП здравословно състояние и непосредствените впечатления на съда от здравословното му състояние по време на съдебното заседание. Считам, че прилагането на този количествен критерий опорочава правилата на чл. 54 от НК при определяне на наказанието, доколкото съдът не е преценил относителната тежест на всяко едно от тези изброени смекчаващи обстоятелства и съответно да ги постави в своята логическа дейност с отегчаващите обстоятелства, които само ще маркирам впоследствие.

Разглеждайки ги поотделно, аз не бих кредитирал с такава голяма тежест трудовата ангажираност на подсъдимия, по простата причина, че виждаме за един не малък период от време той има допуснати и е санкциониран за редица допуснати административни нарушения, приложена му е принудителна административна мярка, освен наказателно постановление има издадени и електронни фишове. Когато говорим за това, че той е трудово ангажиран, неминуемо, тук няма място за някаква деликатност, поставя се въпросът дали при такова проявление на неговата трудова дейност той не създава опасност за останалите участници в движението. Затова посоченото смекчаващо обстоятелство, считам, че не би следвало да бъде преекспонирано по начина, по който това е приложено от съда.

Доколкото става дума за субективни възприятия, аз не мога да коментирам впечатленията на съда в съдебно заседание. Отговорностите му като родител на непълнолетни деца действително е едно смекчаващо обстоятелство, но мисля, че то би се поставило като такова в случай, че се касаеше дали да има условна присъда или не. В случай, че е наложено ефективно наказание, считам, че това не е от такова голямо значение.

Какво стои от другата страна на кантара. При извършване на деянието по чл. 343, ал. 3 НК, бланкетната норма е запълнена от допуснати множество нарушения на ЗДвП. Частното обвинение никога не е твърдяло, че са допуснати едновременно и двете нарушения за управление с несъобразена скорост - по чл. 20, ал. 2 от ЗДП и със скорост над разрешената - по чл. 21, ал. 2 от ЗДП, тъкмо напротив. Нашата теза и преди, и сега, записана в протокола от съдебно заседание е, че доколкото резултатът от деянието би настъпил и в случай, че автобусът се движеше с разрешена скорост от 80 км/ч, то пак щеше да настъпи ПТП. Т.е. за нуждите на квалификацията правилно е това да бъде чл. 343, ал. 3, във вр. с чл. 20, ал. 2 от ЗДП, но казахме още тогава, че допуснатото второ нарушение – това по чл. 21, ал. 2 от ЗДП - управление над

разрешената скорост от 80 км/ч, следва да бъде отчетено като едно отегчаващо отговорността обстоятелство. Точно това е направил и съдът с присъдата си, но декларирайки, че това е отегчаващо обстоятелство, той не го е отчел, не го е взел предвид и такъв похват виждаме не на едно място в присъдата. Декларират се отегчаващи обстоятелства, но не се отчитат при определяне на конкретното наказание.

Съдът отправя упрек към частното обвинение на страница 25, за това, че посочва обстоятелства, които не са визирани в обвинителния акт, като има предвид това, че разстоянието от Констанца до Варна и от Варна до местопроизшествието, е изминато с една скорост, която изключва управлението на МПС с необходимото внимание. Тъкмо напротив, още на първата страница в обвинителния акт е посочено, че в 17 часа подсъдимият е тръгнал с автобуса, с пътници в него, в 17 часа, пристигнал е в 20 часа във Варна, през което време е преминал през ГКПП - Дуранкулак, натоварил е още пътници във Варна, след което е направил една почивка в Поморие. Пропуснах да кажа, че от Варна е тръгнал в 20 часа. Направил е една почивка в Поморие и в 21.55 часа настъпва произшествието. Това, което казахме и което не беше взето предвид от първостепенния съд е, че разстояние от около 150 километра от Варна до местопроизшествието, подсъдимият нощем, при валеж от дъжд, натоварен с пътници, през един значителен планински участък - Обзорския проход, е изминал за 1 час и 55 минути. Едва ли ще се намери някой от нас, който с лекия си автомобил да измине това разстояние за един час и 55 минути.

Казахме, че това е още едно отегчаващо обстоятелство досежно личността на подсъдимия, което свидетелства за какво? Свидетелства за едно трайно, постоянно проявление на престъпната небрежност. Т.е. тя е проявена от него не само към момента на произшествието и в един по-заден исторически план той е управлявал по абсолютно същия начин. Това е нашето убеждение въз основа на фактите, които са изложени в обвинителния акт, за това упрекът на съда не го приемаме за основателен.

Четвърто, от сблъсъка между двата леки автомобила до фаталния удар, установено е, че е изминало време от около 4 минути. През този период от време са преминали общо осем превозни средства, виждайки препятствията на пътя – това са три превозни средства с включени аварийни светлини - автобус на градския транспорт, двата леки автомобила на пострадалите. Всичките те така или иначе са съумели да видят, да преценят и съобразно правата линия да преминат спокойно и нормално покрай препятствието. Това нещо подсъдимият не е успял да стори. Тук аз бях доста приятно изненадан от обстоятелството, че първостепенният съд не е приел в мотивите си, а и в присъдата си, като задължение на пострадалите поставянето на светлоотразителен триъгълник, каквото вменено задължение имавме по обвинителния акт и това е напълно правилно, защото твърдя и го твърдя защото е физически обосновано, триъгълникът може да бъде видим

само тогава, когато попадне в осветения участък на фаровете, т.е. 70 или 40 метра пред движещото се МПС на къси светлини, на които се е движел подсъдимият.

В противовес на това аварийните светлини, казва автотехническата експертиза, са видими от 250 - 300 метра, но при всички случаи над 150 метра. Т.е. по - надеждното сигнализиране е реализирано от пострадалата, респективно от двамата пострадали, но за съжаление то не е било възприето от подсъдимия.

Убедено считаме, че в случая липсва съпричиняване от страна на пострадалата. Това обстоятелство извеждаме от това, че в автотехническата експертиза без никакво съмнение е отговорено, че изконната първопричина за настъпването на транспортното произшествие, това е управлението на автобуса от подсъдимия с превишена и с несъобразена скорост. Искаме от пострадалите да слязат от автомобилите си, да огледат щетите, да отворят багажника за да извадят светлоотразителния триъгълник и да го сложат на 30 метра зад моторните превозни средства, да се върнат и тогава вече да изместят автомобилите, а в това време трябва да бъде направено и обаждане на тел.112, сигнализиране до съответните органи да дойдат, да констатираат местопроизшествието.

Считам, че това време от 4 минути се е оказало твърде кратко, за да могат всичките тези хора заедно с автомобилите да не бъдат препятствие на пътя, твърде кратко и тази възможност, ако евентуално са възнамерявали да реализират, им е била отнета от настъпилото ПТП по вина единствено на подсъдимия.

Има известна неяснота в мотивите на съда, когато характеризира качеството на пострадалите - те пешеходци ли са или са участници в ПТП. Това казвам, защото в мотивите си съдът се позовава на нарушение, допуснато от тях, аргументирайки съпричинителството. По-правилно като юридическа терминология е да говорим за „независимо съпричинителство“ при непредпазливи престъпления, но за удобство и лекота казваме „съпричинителство“. Та когато аргументира съдът съпричинителството, той се позовава на неизпълнени задължения от страна на пострадалите по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДП, което задължава участниците в ПТП да изведат и т.н. моторни превозни средства, но в същото време се позовава и на чл. 108, ал. 1 от ЗДП, който пък вменява на пешеходците задължението да се движат по тротоара или по банкета. Там тротоар няма, доколкото знам и банкет няма, но спомен от протокола за оглед нямам. Там, отдясно е Мандренското езеро и не зная, нямам спомен дали има банкет. Т.е. тук е важно за да предявяваме претенции за изпълнение на определен вид нормативни задължения, да кажем каква характеристика има пострадалият. За мен в никакъв случай те не могат да бъдат пешеходци. Защо? Защото в нормативната, легалната дефиниция за пешеходец, той е участник в движението, който не е в превозно средство и не работи нещо по пътя.

Вярно е, че в случая акцентът, който е дал съдът, е на статиката на това нормативно определение, пропускайки неговата динамика. Коя е тя? Това, че преди всичко пешеходецът е участник в движението. Такова движение в случая няма. За това аз с убеждение твърдя, че става дума за участник в ПТП и тези изисквания, които са предявени, не могат да бъдат приложени в случая.

С оглед на това, считам, че неоснователно по правилата на чл. 54 е определено наказание при лек превес на смекчаващите обстоятелства. Желанието ни е в най-добрия случай при баланс, какъвто в случая мисля че и той липсва, но и при баланс наказанието би следвало да е 9 години преди редуцията с 1/3 по чл. 58а от НК, поради което считам, че наложеното наказание е неоснователно занижено, явява се явно несправедливо, не съответства на обществената опасност на деянието и на конкретния извършител. Не съдейства с нищо по този начин най-вече за индивидуалната превенция, обществената също, като са минали 3 години от катастрофата, едва ли наложеното наказание ще направи впечатление някому. Поради всичко това, Ви моля да измените атакувания съдебен акт, като завишите наказанието „лишаване от свобода“. Моля в този смисъл да се произнесете.

Моля да бъдат присъдени направените за тази инстанция разноси на моята доверителка.

АДВ. Ж.: Уважаеми апелативни съдии, първо, считам въззивните жалби на защитниците на подсъдимия Ф., за неоснователни. Второ, относно искането за намаляване на размера на наказанието и още повече искането за приложението на чл. 15 от НК, смятам за абсолютно необосновани.

Уважаеми апелативни съдии, производството пред първоинстанционния съд протече по реда на Глава 27 от НПК, като на основание чл. 373, ал. 2, вр. 372, ал. 4 и чл. 371, т. 2 НПК, трябваше да се приложи чл. 58а, ал. 1 НК във връзка с направени признания от страна на подсъдимия на фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. При постановяване на присъдата, считам, че съдът е нарушил материалния закон на чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54, ал. 1 НК, като наказанието „лишаване от свобода“ за 7 години, редуцирано при условията на чл. 58а НК, на 4 години и 8 месеца, е определено под средния размер за наказанието, което е предвидено при този вид престъпления, при превес на смекчаващи вината обстоятелства. Ще развия накратко посочените от първоинстанционния съд такива обстоятелства.

Първо, първоинстанционният съд е приел за смекчаващи вината обстоятелства трудовата ангажираност на подсъдимия. Действително към момента на инкриминираното деяние подсъдимият Ф. е трудово ангажиран като водач на превозно средство, водач на автобус, превозващ пътници. С оглед обаче на извършените по време на неговата трудова дейност множество

нарушения на ЗДвП и то при управление на автобус, превозващ пътници, считам, че това сочено смекчаващо вината обстоятелство е доста спорно.

На второ място, като смекчаващо вината обстоятелство се сочи от съда грижата за непълнолетните деца на подсъдимия. Смятам, че това е грижа на всеки родител.

Относно третото сочено смекчаващо вината обстоятелство, представеният амбулаторен лист от 10.05.2022 г., за преживяното от подсъдимия посттравматично стресово разстройство, считам, че това е неотнормимо към делото и не следва да бъде прието като такова. Посттравматичното стресово разстройство се развива при хора, които са преживели шокиращо или опасно събитие, каквото естествено е пътнотранспортното произшествие. То се развива при всеки нормален човек. Единствено хора, които са с много здрава психика, не биха развили такова разстройство. Освен това, самото заболяване не представлява психично заболяване и както казах, е посочено от дата 2 години след ПТП.

Искам да взема съвсем накратко мнение относно представения в днешното съдебно заседание амбулаторен лист, който се оказва, че е за лицето С. С. А., с друго ЕГН *****, доколкото подсъдимият е със съвсем друго ЕГН и друго име. Считам, че този амбулаторен лист е за лице, което не присъства в залата и не следва да бъде ценен като доказателство.

Считам, че са налице редица отегчаващи вината обстоятелства, които съобразно чл. 54, ал. 2 от НК обуславят налагането на по-тежко наказание на подсъдимия. Освен извършено нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, управление на МПС с несъобразена скорост и при неблагоприятни метеорологични условия – валеж, в тъмната част на денонощието, е налице и нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП - движение на ППС, управлявано от подсъдимия със скорост, която е с над 25 километра над разрешената за пътния участък, който е урегулиран със знак „В26“ - забранено е движението на пътни превозни средства със скорост по-висока от 80 км/ч.

Действително и при разрешената скорост от 80 км/ч произшествието би настъпило, но ако подсъдимият беше управлявал с необходимото внимание пътното превозно средство, ПТП щеше да бъде преодоляно. Във връзка с това искам да посоча, че подсъдимият Ф., видно от тахошайбата, както и от изготвената експертиза - допълнителна тройна в досъдебното производство, непосредствено преди ПТП е ускорявал скоростта на управляваното от него превозно средство и това е при положение, че има възможност да възприеме включените аварийни светлини на трите автомобила от минимум 200 метра. Пътният участък на това място е прав, а непосредствено преди това има надлез, от който има прекрасна гледка към платното за движение. Защо не е възприел тези три автомобила с включени аварийни светлини, не мога да си обясня. Единственото обяснение е, че той е управлявал превозното средство без необходимото внимание.

Относно посоченото в осъдителния акт - непоставяне на светлоотразителния триъгълник. Считам, че в случая включените аварийни светлини са били избрани от двамата пострадали като много по-ефикасен и добър начин за сигнализиране на опасността, докато при светлоотразителния триъгълник тя се забелязва от максимум от 50 - 60 метра. При управлението на автомобила от подсъдимия на къси светлини и при тази скорост, която е 105 км/ч, в този случай автомобилът изминава за една секунда 29.16 метра. Едва ли би имал време да реагира, ако беше поставен такъв триъгълник.

Освен това, считам, че е налице и противоречие в самия обвинителен акт, като двамата пострадали се посочва, че са били на платното за движение като пешеходци, а им се вменява задължение, както посочи колегата ми и съм съгласен с него, на участници в ПТП. Освен това, времето, през което те са били на платното за движение, е било много кратко. Разговорът, който е бил проведен от пострадалата Б. на телефон 112, продължава 3.28 минути. Едва ли те са имали време да отворят багажника, да изтичат на 30 метра, да поставят светлоотразителния триъгълник, да се върнат и да се обалят на телефон 112. С оглед на това считам, че пострадалите са направили всичко необходимо за обезопасяването на мястото на произшествието, с оглед на недопускане на друго такова. За жалост, времето не им е достигнало.

Като друго отегчаващо вината обстоятелство мога да посоча и множеството административни нарушения по ЗДВП, допуснати от подсъдимия, както и обремененото му съдебно минало, видно от справка за съдимост.

Във връзка с това, от името на доверителите ми, както и от свое име, изразявам несъгласие с постановения съдебен акт, Присъда № 74 от 09.12.2022 г., която е постановена по първоинстанционното дело № 1204/2021 г. по описа на БОС, като на основание чл. 337, ал. 2 и предл. 2, т.1, Ви моля да го измените, като увеличите размера на наказанието „лишаване от свобода“, което да отговаря на тежестта на извършеното деяние.

Касае се за причинена смъртта на двама души, в трудоспособна възраст. Особено пострадалият, чийто родители представлявам, е бил в началото на жизнения си път. Неговите родители са лишени в бъдеще от неговите грижи.

Моля да се произнесете в този дух за постигане на целите, заложили в разпоредбата на чл. 36 от НК и на принципа за справедливост. Моля също да бъде потвърдена и мярката за неотклонение относно подсъдимия Ф. „забрана за напускане на територията на страната“.

АДВ. Н.: Уважаеми апелативни съдии, възраженията ни срещу първоинстанционния съдебен акт, са в няколко насоки, относно, на първо място, разбира се някой от правните извода на първоинстанционния съд и

безспорно изводите на съда относно определянето и индивидуализацията на наказанието, на базата на тези правни изводи.

На първо място, възразявам и не съм съгласен с възприетото виждане от решаващия съд, че формата на вината е несъзнавана непредпазливост. Възражението ни почива само и единствено на факти, посочени в обвинителния акт и възприети разбира се от първоинстанционния съд. Тук е редно да обърна вниманието Ви върху следното:

Безопасната скорост на движение е 29 км, установената скорост на движение на водача е над 105 км. Приемаме, че не по-малко от 3,5 пъти е превишена безопасната скорост за движение от страна на подсъдимия Ф.. Изцяло се солидаризирам и поддържам изложените възражения срещу акта на колегата К. и на държавния обвинител, както и на колегата Ж., но безспорно е, че г-н Ф. е реагирал на препятствието на пътното платно в разстояние на около 30 до 40 метра преди мигащите на аварийни светлини на пътни превозни средства на пътното платно, т.е. над секунда или вероятно малко над секунда преди това.

Отново ще повторя, неизбежни са основанията относно зоната, от която може да бъде възприето като препятствие на пътното платно спряното МПС и автобуса на градския транспорт, около не по-малко от 200 – 300 метра, но при всички положения повече от 150 метра, колкото му е опасната зона.

На базата на тези изходни данни относно механизма на ПТП, мисля, че генералният извод на съда, че става въпрос за несъзнавана непредпазливост, не могат да намерят фактическа опора. Моите изводи са, че подсъдимият или не е гледал пътя, или е имал психическото си усещане, че може да се справи със ситуацията, която би възникнала от двете разположени на пътното платно МПС-та – автобусът вдясно, лекият автомобил вляво. Който и от двата варианта да изберем, мисля, че нямам никакво съмнение за себе си, че г-н Ф. в конкретната ситуация доста е подценил същата с надеждата да се справи с нея. Още повече, намирам опора за това си твърдение в неговата професионална квалификация и неговия професионален опит. Посочено е като смекчаващо вината обстоятелство в мотивите на съда, че той е дългогодишен водач, има огромен опит и на практика притежава всички възможни свидетелства за квалификация като водач на МПС, но всички тези обстоятелства в случая ми дават основания да твърдя, че той има много, много по-голям опит като водач на МПС от един среднестатистически водач на МПС. Съгласете се, че мигащите в тъмното аварийни светлини на 300 метра, от които биха могли да бъдат възприети, са сигнал за някакво препятствие на пътното платно. Липсата на реакция на тези светлини е основание за мене да се приеме, че е налице съзнавана непредпазливост, която разбра се предполага и известна корекция при индивидуализация на наказанието. Няма да спирам вниманието Ви върху решения на ВКС, те са безпротиворечиви. Вие ги знаете вероятно много по-добре от мене. Това е

отегчаващо отговорността обстоятелство, според мене, което не е отчетено от първоинстанционния съд, моля да го отчетете Вие и съответно да съобразите съдебния си акт с това положение.

Решение № 167/2019 г. по н.д. № 678/2019 г. на ВКС ни дава тълкуване, че когато съставомерното поведение надхвърли минимално изискуемите признаци на съответния фактически състав от общата и специалната част на НК, то въпросното надхвърляне на минимално изискуемите елементи на състава би следвало да се отчетат при индивидуализацията на наказанието. Какво имам предвид. Тук е следвало по чл. 343, ал. 3, при една от хипотезите - смърт и телесни повреди на повече от едно лице, но минимално изискуемия състав, уважаеми апелативни съдии, е смърт на едно лице и средна или тежка телесна повреда на друго. Тук имаме надхвърлянето на законовия минимум, тъй като е причинена смъртта на две лица. Това надхвърляне е значително и при индивидуализация на наказанието би следвало да го отчетете, съответно да повишите наложеното наказание, тъй като това е смисълът и логиката на закона и тълкуването на ВКС, което разбира се не е задължително за Вас, тъй като не е тълкувателно решение.

Неизбежно е да стигнем до извода за съпричиняването. Внимателно слушах колегата К.. Много подробно аргументира виждането и на двама ни относно това, защо не е налице съпричиняване.

На следващо място обаче четирите минути наистина са отправна точка, около която се солидаризираме всички, защото наистина установените факти са такива, но за тези четири минути, забележете, наистина водачите е трябвало да излязат от автомобилите си, да установят по безопасен начин какви са причинените вреди, има ли пострадали хора, да уведомят органите и забележете, без да създават опасност за движението, да преместят автомобилите. Това е при условие, че няма пострадали хора. Факт е, че в момента, в който съпругата на моя повереник е комуникирала на телефон 112, е настъпило пътнотранспортното произшествие. Някъде около 3 минути и нещо е продължил въпросният разговор. Нещото, което убягна от вниманието на всички, включая в мотивите на първоинстанционния съд, е, че през тези около 3 минути и малко повече, докато тя е разговаряла, през пътното платно са преминали осем пътни превозни средства, установени във вещественото доказателство – записа от камерата на автобуса на градския транспорт. Т.е. нито тя, нито другият пострадал, са имали обективната възможност безопасно да преместят пътното превозно средство, тъй като мястото на инцидента е било обект на не усилен, но на непрекъснат автомобилен трафик.

Разграничителен критерий между участник в ПТП и пешеходец, законът не дава. Наистина колегата в първоинстанционния съд е цитирал законовата разпоредба на чл. 123 от ЗДвП, но наистина пострадалите са били на пътното платно. В кой момент престават да бъдат участници в ПТП и пешеходци. Фактите по делото са такива. Мисля, че абсолютно коректно се опитвам да ги пресъздам. В момента, в който уведомява за ПТП-то, настъпва

смъртта и на двамата, като мястото, на което са се намирали, е било заобиколено и през него са преминали осем превозни средства - три автобуса и няколко леки коли, с намалена скорост, т.е. по-бавно. По-бавното преминаване от там означава отнемане на времето на тези хора за да преместят автомобилите си, както е задължението им като участници в ПТП.

Ето защо, имам тези възражения относно възприетото съпричиняване и/или и дори и да приемете, че има някакво съпричиняване, моля да приемете, че в оценъчния процес, който първоинстанционният съдът е направил при определяне на това обстоятелство, на това обстоятелство му е дадена доста по-голяма тежест, отколкото действително носи след себе си.

Отново ще спра вниманието Ви на това, че при една нормална реакция на водач на МПС, без значение от опита, да се намали скоростта на движение на база на аварийните светлини, щеше да се уверите, че ПТП би било изцяло избегнато, както са го направили всички водачи на МПС, минали оттам. Това са моите изводи. Съответно на база на същите изводи и възражения, моля да прецените размера на наказанието. Наказанието следва да отговори и на изискванията на генералната превенция. Генералната превенция трябва да бъде възприета от обществото като справедлива. Имате нелеката задача да отговорите на тези очаквания, спазвайки закона.

Според мен, следва да бъде увеличено наказанието със съответното приложение на нормата на чл.58а от НК за намаляване с една трета. Моля за решение в този смисъл. Представеният амбулаторен лист не е издаден за подсъдимия и не следва да се цени.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ С. Б.:

Присъединявам се към становището на моя повереник.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ М. Т.:

Присъединявам се към становището, изразено от моя повереник.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ Г. Т.:

Присъединявам се към становището на моя повереник.

АДВ. Р.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, в законоопределения срок сме обжалвали присъда на БОС, с която нашият доверител беше признат за виновен по така повдигнатото му обвинение от страна на Окръжна прокуратура и му беше наложено наказание 4 години и 8 месеца „лишаване от свобода“, при първоначален „общ“ режим, като считаме, че присъдата е несправедлива. Не бива да има спор, уважаеми колеги, че това, което се е случило на процесната дата е трагедия както за семейството на пострадалите, така и за семейството на нашия доверител,

което ще остави следа за цял живот, независимо от всичките съдебни актове, които ще бъдат постановени.

В крайна сметка, целта на наказателния процес, целта на присъдата и на наказанието не е и не бива да бъде възмездие или вендета, защото такава никога не може да бъде постигната. Целта е да бъде приложен правилно законът и да бъдат прочетени правилно всички събрани доказателства до настоящия момент. Разбирам позицията на колегите от частното и държавното обвинение, но не мога да бъда съгласен с тях. Защо? Защото по делото действително, едно съм съгласен, че БОС е положил максимални усилия и в едно процесуално издържано съдебно следствие, наистина е спазил всички принципи, които са залегнали в НК, включително и гарантиране правото на защита на нашия доверител. Но, от там насетне задачата е много сложна, защото трябва да бъде направен един наистина правен, обективен и справедлив анализ на доказателствата, относими към смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства.

В никакъв случай не мога да си представя как трудова ангажираност, семейно положение с две непълнолетни деца, добри характеристични данни няма да бъдат отчетени и това, което помолиха колегите да направите, да не ги отчитате при постановяване на Вашия съдебен акт. Няма как да стане това нещо в нормалния наказателен процес. Но освен това, дължен съм да кажа, че тук не става въпрос за количество. Това не е математика. Всяко едно обстоятелство само по себе си трябва да бъде изследвано поотделно и в неговата съвкупност с останалите. И тогава, когато анализирате тези доказателства през призмата на чл. 55 от НК, който обаче пък изисква многобройни смекчаващи обстоятелства, което значи много на брой, стигаме до това - добри характеристични данни, които не бива да бъдат оспорвани, семейно положение с две деца, за които той полага грижи. Аргументът на колегите, които обясняват, че той е разведен, не променя факта, че той плаща издръжка, че има режим на свиждане, че това дете има нужда от бащини грижи. Това, че е трудово ангажиран, с извинение, но само този, който не кара МПС и не изминава сериозни километри, не е допуснал нарушение. Тук става въпрос за милиони изминати километри и десет нарушения. Да не говорим, че по интензитета си те не са толкова фрапантни и толкова сериозни. Оттам насетне изрядното му процесуално поведение също следва да бъде отчетено като смекчаващо вината обстоятелство. До тук станаха четири. Оказаното съдействие в хода на досъдебното производство и в съдебното следствие от самото начало. Изказаното съболезнование. Това, че той седи и трепери и не е на себе си от момента, в който ПТП е станало. Виждали сте стотици подсъдими, имали сте стотици подсъдими, ние също. Има хора, на които не им мига окото. Има хора, които се държат нагло, арогантно. Има хора, които наистина нямат нищо общо с нашия доверител. Разкажанието, което той изпитва от момента на настъпване на ПТП и до ден днешен, обаждането на телефон 112 също са индикация за смекчаващи обстоятелства. Не без значение е и здравословното

му състояние, което от момента на настъпването на ПТП и до ден днешен е очевидно. Това са 10 смекчаващи обстоятелства.

Отделно от това, ще Ви помоля да отговорите във Вашия съдебен акт и на следното възражение, което ще направя наред с тези именно 10 смекчаващи вината обстоятелства. Не бива да се надценява и констатираното в няколко експертизи и от Окръжен съд – Бургас, съпричиняване от страна на двамата пострадали. Не искам да влизам в подробен анализ, колегата го е направил пред първата инстанция. Сега, дали са нарушили четири норма от ЗДвП, а именно чл. 123 и чл. 108 от ЗДП или са нарушили чл. 97 и чл. 101 от ЗДП, не искам да губя времето, но така или иначе пострадалите с тяхното поведение те са нарушили закона и оттам насетне, когато има съпричиняване на плоскостта на наказателната отговорност, то също трябва да бъде отчетено като смекчаващо вината обстоятелство за подсъдимия. Но практиката и логиката на закона и съда би трябвало да бъдат в тази посока, кое прави едно обстоятелство изключително. Кое го прави? В случая, ако той не беше трудово ангажиран, нямаше да проверим дали ще настъпи ПТП-то или не. В случая ако той нямаше семейство, нямаше да проверим дали ще настъпи ПТП-то или не. Т.е. тези обстоятелства, които са добри за него и смекчаващи вината, ги слагам от една страна, но обстоятелството, че ако тези хора не бяха постъпили по този начин, ПТП-то щеше ли да се случи? Нямаше да се случи. Т.е. всяко поведение на гражданин, с което допринася за ПТП и без това поведение нямаше да се случи ПТП-то, е изключително смекчаващо вината обстоятелство за подсъдимия. И не са прави колегите да твърдят за възприятието, първо, защото много удобно се изпуска момента с другия автобус, който също е нарушил правилата за движение и е бил в дясна лента. И второ, защото всички норми, свързани с настъпването на ПТП, се започва със следното: „Първата грижа при осъществяване на ПТП е пътните превозни средства да бъдат установени на платното за движение така, че да не създават опасност“, което никъде не задължава те да спрат на място, а да се ситуират така, че да няма опасност. И оттам насетне има норма, която в цялото дело е пропусната, но я има в закона и тя е, че единственият случай, в който два автомобила или три, четири, няма значение, са задължени да останат на място, е когато има тежки наранявания. Тук в конкретния случай нямаме нито тежки наранявания, нито първоначалните усилия на участващите да осигурят и да спрат така и там, където е удачно, за да не остават в риск. И аргументацията – „минаха осем автомобила преди това“, не променя факта на риска, защото ние нямаме данни как са минали, на зиг-заг ли са минали, дали са минали някой с 90 км или с 60 км. Това, че са минали, не го прави по-малко опасно. Същото е със знака, обозначаващ ПТП – сигнализиращ триъгълник. Нормата е ясна за всички. Аварийните светлини на колко метра отразяват е без значение. В закона е написано и трябва да бъде прилагано правилно. В закона пише триъгълник. Това също не е направено от пострадалите и не е отчетено като смекчаващо за подсъдимия обстоятелство. Така че всичко това Ви го казвам не за нещо друго, а защото считам, че това

съпричиняване е изключително смекчаващо вината обстоятелство и това не е отчетено от Окръжен съд – Бургас. Надявам се Вие да бъдете първата инстанция, която да го отчете, да приложи правилно закона и респективно да измени присъдата на Окръжен съд – Бургас в по-лека такава, с оглед на данните за личността на нашия доверител, всички тези десет смекчаващи вината обстоятелства, тези изключителни такива и с оглед спазване на целите на наказанието.

Аз считам, че с намаляване на това наказание и прилагането института на чл. 66 от НК в максимален размер от срок от 3 години „лишаване от свобода“, с 5 години изпитателен срок, би постигнал целите на наказанието и това ще бъде справедливият съдебен акт, за което Ви моля в тази посока да измените присъдата.

АДВ. К.: Уважаеми апелативни съдии, производството пред първата инстанция е по Глава 27 от НПК. Въззивно производство в хода на съдебното следствие, на което не се събраха доказателства, като изключим този амбулаторен лист, очевидно грешно издаден от личния лекар на К.. Т.е. нямаме нови доказателства, които да обсъждаме. Не намирам за необходимо отново да излагам аргументи по установените факти и по правото, такива, каквито сме излагали пред първата инстанция. Аз разбирам защо това се прави, но аз ще го прескоча.

Ще си позволя няколко изречения, воден от мотивите към първоинстанционния съдебен акт, за да защитя нашата позиция, че е налице хипотезата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и да Ви помоля да определите наказание под минимума, разбира се със съответната редукция.

Първоинстанционният съд изключително коректно е извел своите фактически и правни изводи, анализирайки доказателствата по делото при безспорната фактическа обстановка, призната от подсъдимия. Изключително убедителни аргументи що се отнася до степента на обществена опасност на деянието. Съдът е изложил подробна аргументация защо тук става въпрос за степен на опасност, която може да се определи като обичайна, нито имаме каквито и да било възражения срещу нея.

Веднага обаче ще опонирам един от представителите на частното обвинение, че тук има и несъставомерни последици, които отегчават отговорността на подсъдимия. Нищо подобно - смърт на повече от едно лице, телесните повреди няма, нищо общо затова, защото там има „или“ . Така че това беше един аргумент в опониране на представителя на частното обвинение. Оттук нататък съдът излага една подробна аргументация за степента на обществена опасност на личността на К.. Да, недостатъчно като че ли ясен е крайният извод на съда, който пише – „... степента на обществена опасност не може да се определи като много ниска“. За нас степента на обществена опасност на К. е ниска и тук ще си позволя да не се съглася

отново с мотивите на първоинстанционния съд относно приноса на допуснатите нарушения на правилата за движение, които го определят като недисциплиниран водач и лице с не ниска степен на обществена опасност, както казва съдът.

Но забележете, след като голяма част от тези нарушения на ЗДвП, съобразно Тълкувателно постановление от № 1/2015 г. и Тълкувателно решение № 2/2018 г., не могат да бъдат ценени при определяне степента на обществена опасност, то няма как да черпим аргументи във вреда на К.. В крайна сметка тук става въпрос за шест нарушения на правилата за движение, като аз съм силно резервиран към поне едно от тях. То касае норма на чл. 137д, ал. 1 от ЗДвП. Тук става въпрос за непоставяне на колан от страна на пътници в автобуса, така че тук имам резерв доколко това нарушение въобще следва да бъде отчитано.

Когато говорим за смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, вижте и тук съдът е изложил аргументация изводима от доказателствата по делото. Многобройността на тези обстоятелства, които смекчават отговорността му, е безспорна. Колегата току що ги изброи. Изброил ги е и първоинстанционният съд. И затова не търпи упрек от страна на частното обвинение, че видите ли, тук говорим за един чисто математически критерий, да съпоставям отегчаващи към смекчаващи отговорността обстоятелства. Ако подходът на съда беше такъв, то тогава той би приложил разпоредбата на чл. 55, ал. 1 НК.

Напротив, съдът е направил опит да оцени тежестта, приноса към съответната преценка за степен на обществена опасност на всяко едно от тези обстоятелства и всъщност тук е и нашето несъгласие с първоинстанционния съд, затова, защото в крайна сметка крайният му извод, че всички тези смекчаващи отговорността обстоятелства не са достатъчни за да се направи извод, че и най-ниското предвидено в закона наказание ще е несъразмерно тежко, няма как да бъде споделено.

За това, ние Ви молим да приемете, че многобройността е факт, изключителността на съпричиняването е факт и да приемете, че и най-ниското наказание, което се предвижда в закона ще бъде несъразмерно тежко.

Тук имаше възражение за формата на вината. Ще си позволя само с едно изречение да оспоря. Имаме фактически обстоятелства, които са изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Няма нито едно фактическо обстоятелство, въз основа на което да приемем, че К. е предвидил настъпването на общественоопасния резултат, но е мислил да го предотврати. Това удобно се забравя, че трябва да има фактически обстоятелства не само да може да предвиди, но и да мисли, т.е. да разчита на нещо, с което да преодолее престъпния резултат. Така че и тук съдът безспорно е направил един съответен на доказателствата и на фактическите обстоятелства извод за несъзнавана форма на непредпазливата вина.

Аз ще Ви помоля да определите наказание под предвидения минимум. Що се отнася до възможността за приложение института на условното осъждане, аз мисля, че тук съдът не е бил докрай прецизен към доказателствата, затова, защото, макар и да е принципно правилно изложението какъв е необходимият срок за да настъпи реабилитация, говорим за последното осъждане, което е 2017 г. Сред доказателствата по делото обаче е налице едно удостоверение от съответната Данъчна служба за това, че К. няма неизплатени публични задължения. Така че по наше мнение би могло да се приеме въз основа на това писмено доказателство и от свидетелството му за съдимост, че към 03.05.2019 г. той е реабилитиран и за това деяние, за което е осъден през 2017 г.

С оглед всички изложени обстоятелства относно личността на К., аз си мисля, че би могло да се приеме, че неговото поправяне може да настъпи и без да е необходимо той ефективно да търпи наказание „лишаване от свобода“. Затова Ви моля за съдебен акт в този смисъл.

АДВ. В.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, изцяло съм солидарна с изложените доводи и съображения във връзка с обстоятелството, че по отношение на нашия подзащитен беше определено наказание, което не кореспондира с материалните предпоставки за това. Считаме го за крайно увеличено. Считаме, че при налагане и търпене на едно по-ниско наказание както по вид, така и по размер, ще бъде осъществена както генералната, така и индивидуалната превенция на наказанието. В тази насока подробно бяха изложени аргументи защо са налице множество и изключителни смекчаващи вината обстоятелства. Няма да повтарям това, както и беше изложен аргумент във връзка с настъпила реабилитация към настоящия момент по отношение на нашия подзащитен.

Лично аз бих искала да наведе Вашето внимание по отношение на обстоятелства, които в мотивите към първоинстанционния съдебен акт не са изложени аргументи във връзка със съставомерността по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, а именно съществуват ли доказателства в насока такава, които по един безспорен и несъмнен начин да доказват извода, че тази опасност на пътя е била предвидима, при наличието на кумулативност на всички дадени предпоставки в този състав от текста на ЗДвП. Т.е. той да избере такава скорост, при такива атмосферни условия, че да може да спре при всяка една възникнала, но предвидима такава опасност. Към настоящия момент аз считам, че в тази посока не са посочени аргументи защо първоинстанционният съдът счита, че тази опасност е била предвидима, изхождайки също така и от приетите съдебнотехнически експертизи. Там са изброени причините, поради които е настъпило това ПТП. Да, много тежко такова с оглед на крайния резултат, за съжаление на всички, които сме в тази зала, но считам, че следва да бъдем прецизни в това отношение дотолкова, доколкото все пак се говори за една осъдителна присъда, не малка по размер

и с оглед на всичко това, ще Ви помоля да ревизирате в това отношение наличието на съставомерност на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

При условията на алтернативност, Ви моля да намалите размера на наказанието, което беше наложено от първоинстанционния съд, с приложението на чл. 66 НК, поради наличието на действително множество изключителни смекчаващи обстоятелства, които могат да намалят вината на нашия подзащитен. Моля Ви за акт в този смисъл. Няма да повтарям другите съображения, които бяха изложени от колегите и ги поддържам.

АДВ. Х.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, изцяло се присъединявам към защитните тези на колегите. Не искам да обременявам протокола. Аз Ви моля предвид всички доказателства, да приемете, че има основание за редуциране на наложеното наказание и на основание чл. 337, ал. 1, т. 1, вр. чл. 334, т. 3 НПК, да намалите наложеното наказание „лишаване от свобода“ и ако прецени почитаемият съд да приложи чл. 66 НК.

Само ще се спра на тезата на почитаемия колега адв. Н.. Много крайна теза, която не намира опора в доказателствата по делото за прилагане на чл. 11, ал. 3, предл. 1 – за престъпна самонадеяност, в конкретния случай не можем да говорим. Както колегата К. изтъкна, за да е налице такава форма на вина, подсъдимият трябва да е предвиждал настъпването на ПТП и да е мислил да го предотврати. Няма никакви аргументи в тази насока. Вярно е, че напоследък се възраздат някакви стари тенденции, включително и евентуален умисъл, но Върховният съд прие, че това става при определени предпоставки – алкохол, наркотици, грубо negliжиране на правилата. В конкретния случай нямаме такива доказателства. Аз Ви моля да не приемате тезата за самонадеяност, заявена от колегата Н., която е изключително крайна и не намира опора в доказателствата. Моля ви да намалите наказанието, тъй като според мен процесът на превъзпитание и на поправяне при този подсъдим е вече започнал. Моля за решение в този смисъл.

Съдът предоставя възможност за ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ К. К. Ф.: Съжалявам. Присъединявам се изцяло към казаното от моите защитници.

Съдът ПРИКЛЮЧВА съдебните прения.

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ К. К. Ф. : Моля за по-малко наказание и за прилагане на условно осъждане по чл.66 НК.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 12.05 часа.

Председател: _____

Секретар: _____